

tingelse for, at de skulle blive delagtige i denne Understøttelse, for det første, at Foreningens Formaal maa være anerkendt af den vedkommende Minister, og det er vist i og for sig rigtigt; men man gaar et Skridt videre og forlanger, at Indenrigsministeren ogsaa skal vælge det faste Raaringsmedlem eller et Raaringsmedlem, for at man kan have det nødvendige Tilsyn med disse Volsforeninger. Nu skal jeg tillade mig at minde om, at Ministeriet har selv i sine Motiver udtalt: „I Virkeligheden have Foreningerne som oftest af egen Drift besat en Plads i deres Raaringsudvalg med Statskonfuldent eller vedkommende Medlem af Hingsteskuekommissionen, og Staten har saaledes som Regel faktisk udøvet Tilsyn med Raaringen“. Det, tror jeg, er fuldt overensstemmende med de faktiske Forhold, det er det i alt Fald for Sjællands Vedkommende, som er det Sted, hvor jeg er kendt, men naar det er saanaar man ad privat Vej uden nogen som helst Foranledning fra Ministeriets Side har optraadt paa denne Maade og valgt netop Ministeriets Tilsynsmænd, hvor man har fundet, at de vare kvalificerede dertil, synes jeg ikke, at vi behøve at fravige denne Fremgangsmaade. Ministeriet har god Vejligbed til at blive bekendt med, hvorledes Raaringen foretages trindt omkring i de forskellige Volsforeninger, gennem den Indberetning, som Fællesforeningen af jydsk Landboforeninger har paalaagt det faste Raaringsmedlem at indgive. Desuden have jo disse Foreninger, hvis Antal nu efter Ministeriets egne Oplysninger er steget saaledes, at der i 1891—92 fandtes 83, medens der kun var 7 i 1887—88, alle sammen organiseret sig frivilligt med en bestemt Plan for Dje og med bestemte Vedtægter, som ere udarbejdede af Fællesforeningen af jydsk Landboforeninger ved det af den nedsatte Udvalg om Husdyrbrug og Husdyravl, og disse Love ere, saa vidt jeg ved, gældende overalt i alle Volsforeninger i Sjælland. Jeg tillader mig derfor at spørge den meget ærede Minister, om der fra Ministeriets Side vil blive stillet yderligere Forordninger til disse Foreningers Vedtægter end dem, som findes i de noksom bekendte Love, hvoraf jo Volsforeningerne maa indsende Eksemplar til Indenrigsministeriet, saa ofte de indgive Ansøgning om Statsbidrag. Under Forudlættning af, at man ikke vil kræve andet og mere, end hvad der forlanges i disse Love, tror jeg ikke, at man i nogen Henseende kommer den private Organisation til Livs, og jeg vilde ogsaa meget beflage, dersom man skulde det, thi netop det, at man saadan har kunnet indordne sig under en fælles Ledelse i mange

Tilfælde og navnlig under fælles Vedtægter, har sin store Betydning, thi det, det kommer an paa ved Fremme af saadant et bestemt Formaal, f. Eks. her i dette Tilfælde, som jeg nu omtaler, vor Hesteavl, er jo ikke, at man blander det sammen i en Forening, hvor en særlig vil have sønne Heste, en anden vil have Rideheste, en tredje Køreheste og en fjerde Heste til sværere Trækbrug. Det, som det kommer an paa for Foreningerne, er, at man er klar over, at hvilke Maal man end vil naa, maa man kun arbejde i denne Retning, og der glæder det mig at kunne udtale for Sjællands Vedkommende, at der er man ikke i Tvivl om, hvilken Vej man skal gaa med Hensyn til Udviklingen af vore Heste, idet man nemlig der ubetinget holder paa den Type, som er betegnet som „Heste til sværere Trækbrug“ eller med andre Ord den Hest, som betales bedst paa vort udenlandske Marked. Det er vel ikke ganske saaledes her i Sjælland og paa Fyn, skønt Bestræbelserne det sidste Sted gaa noget i Retning af at faa samme Slags Heste, som ere sat i Spidsen i Sjælland, nemlig Heste til sværere Trækbrug; men her paa Sjælland er det vist ikke ganske klart, og jeg indrømmer, at efter de stedlige Forhold maa det være saaledes, at hver Egn indretter sig, som den kan bedst, kun at man ikke blander det sammen, saadan at det bliver uklart, og man faar ingen Ting. Derfor vilde jeg finde det naturligt, om de Egne paa Sjælland, som ønske at faa den sværere Hest, Trækhesten, til at være den overvejende, arbejde i den Retning; og andre Egne, som holde mere paa Kørehesten, arbejde i den Retning. Men det har jo vist sig, at det er meget vanskeligt inden for denne givne Ramme at forene de to Ting, og jeg vil derfor tillade mig at gøre en Hensigtstilling til den meget ærede Indenrigsminister, da det angaar et andet Punkt af Loven, som ikke her ligger for til Revision. Saaledes som nemlig Hingsteskuekommissionen er sammensat her for Sjællands Vedkommende, bestaar den jo af et Antal, om jeg ikke husker fejl, af 7 Medlemmer. Jeg ser, at det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgkreds (D. Scavinius) rækker, det er altsaa rigtigt. Denne samlede Kommission har nu at bedømme baade de sværere Heste og Kørehestene, saa vel som dem til Ride- og lettere Trækbrug — eller hvorledes man nu vil betegne dem — og det har som oftest til Følge, at naar de sværere Heste ere fremme, saa har den Side, som holder paa de lettere og Kørehestene, ikke Dje for deres gode Egenstaber og kan maasse undertiden anvende en meget ubillig Kritik af disse og omvendt, naar de andre ere fremme,